

J.B. Stoney

Het leven van Noach

Een prediker van de gerechtigheid

Genesis 6 - 9

De geschiedenis van Noach¹ is heel interessant, omdat het een beeld geeft van een dienstknecht van God, die tegenover de wereld getuigde van de hoogmoed van alles hier op aarde en die een ark maakte om veilig eraan te ontkomen. Op die manier werd Noach een prediker van de gerechtigheid² en het hoofd van een nieuwe wereld.

Adam en Seth waren nog maar enkele jaren overleden, Henoeh was weggenomen. Daarom mocht Lamech, de vader van Noach, op God vertrouwen dat Hij de mensen troost en rust zou geven – een bewijs van Zijn zorg en bestuur. Dit gebeurde door middel van Noach, en daarom is zijn leven zo leerzaam voor ons als dienstknechten van God. Abel en Henoeh waren ook getuigen van belangrijke principes. Maar Noach was een getuige van God in een maatschappij, waar deze beginselen bekend waren maar veronachtzaamd werden.

Daarom was Noach de geduldige getuige en dienstknecht van God. Hij was lankmoedig en waarschuwde voor het komende oordeel. De aarde was voor God verdorven en was vervuld met geweld (Gen. 6:11-13). Elke scheiding tussen heilig en onheilig werd tenietgedaan. De zonen van God trouwden met de dochters van

¹ dat betekent: 'rust'.

² 'Want als God engelen die gezondigd hadden niet gespaard, maar hen in de afgrond geworpen en overgeleverd heeft aan ketenen van donkerheid om tot het oordeel bewaard te worden; en als Hij de oude wereld niet gespaard, maar Noach, *een prediker van de gerechtigheid*, een van de acht, behoed heeft toen Hij de zondvloed over de wereld van de goddelozen bracht' (2 Petr. 2:4-5).

de mensen, en zij *'namen zich vrouwen uit allen die zij uitgekozen hadden'* – de meest vergaande vermenging. De eigen wil van het scepstel was het motief voor deze onheilige verbindingen. De godsdienst van Henoch en de oudvaders mocht dan nog aanwezig zijn, maar de wegen en de kenmerken die de zonen van God hadden moeten vasthouden om Zijn Naam te eren werden met voeten getreden. Alleen de eigen wil gold (Gen. 6:2).

Op deze wijze werd duidelijk dat het leven volgens de eigen wil het loslaten is van het getuigenis van een heilig God. Dit brengt ons in een *boze* wereld. De hoge positie van het geloven in God is waardevol, als we het getuigenis over Hem handhaven. Maar het verergert onze val, als we het niet doen. Hoe hoger onze positie is, hoe minder die de geringste afwijking kan verdragen. Het falen dat in een lage positie onopgemerkt zou blijven, is in een hoge positie ontoelaatbaar.

Tegen Timotheüs werd gezegd niet alleen zichzelf te reinigen, maar ook *'de begeerten van de jeugd'* te ontvluchten (2 Tim. 2:22). De eigen wil moet niet gaan meetellen, als men de afgezonderde plaats van het volk van God op aarde wil handhaven. Vandaar dat dwaalleer eenvoudig het vasthouden is aan de *eigen* gedachten over een bepaald onderwerp. Het doen van 'wat zij maar wilden' was het overheersende kenmerk van de mensen in die tijd, na het heengaan van Henoch. Zijn profetieën waren veronachtzaamd, en God richtte in Zijn goedheid en verdraagzaamheid een getuigenis voor Zichzelf op in de persoon van Noach.

Noach was 500 jaar oud, toen hij voor dit speciale werk werd gekozen. Het wordt duidelijk dat hij tijdens zijn leven en in zijn tijd een getuige was van de waarheden die door Abel en Henoch reeds op aarde waren geopenbaard. Hij kon onder zijn tijdgenoten een 'rechtvaardig man' worden genoemd, wat met Abel ook zo was. Noach wandelde met God, evenals Henoch. Hij werd geroepen om de naam van God te openbaren, uit te leggen Wie God is en wat Hij heeft bekendgemaakt in de wereld. De beginselen van de waarheid waren bedoeld tot zegen voor de mensen op aarde.

Maar nadat alle verplichtingen ten aanzien van de heiligheid van God of het begrip ervan waren verdwenen, kwam God *Zichzelf* bekendmaken. Zijn trouwe dienstknecht wijdde zich eraan om opnieuw de natuur van God te volgen. God was zowel zijn doel als onderwerp. Mensen kunnen hun waardigheid en positie opgeven, en dat doen zonder zicht op herstel. Maar de waarheid van God is dat Hij dit niet kan opgeven, en wel om Wie Hijzelf is als de Bron van deze waardigheid en als Degene die deze positie heeft ingenomen. Ware dienstknechten zullen zich dan ook ervoor inzetten om de waarheid van God te handhaven. Niet om mensen te

herstellen die dit hadden moeten vasthouden, maar om Zijn naam en goedheid te eren, die uit het oog verloren waren.

Als God beginselen verkondigt, is dat tot zegen van de mens; en daarom moeten de mensen die vasthouden. Maar als de mensen die ze hebben ontvangen ze geringschatten, zodat hun schoonheid en waarde gering geacht wordt, dan moet de dienstknecht ze laten herleven. Niet voor de mensen, hoewel ze eigenlijk voor hen zijn, maar voor God. Zijn eer komt in het gedrang, als onverschilligheid de overhand krijgt. Hoe nauwkeuriger en levendiger de beginselen worden voorgesteld, des te meer zal de zorgeloze en ongelovige geoordeeld worden. Maar ook hoe meer de ware dienstknechten – overwinnaars als ze zijn – met eer en zegen worden gekroond.

De dienstknecht moet veel leren, naast zijn eigen aanneming en relatie met God. Oefening hoort bij de dienst. Geduld was bij uitstek de grote les voor Noach. Maar het was geduld, verbonden met arbeid. Henoch had ook geduld, maar het was in een afgezonderde wandel. Noach moest geduld oefenen in de praktijk van het leven, terwijl hij omging niet met dankbare maar met tegenstrevende mensen. Noach had met hen te maken in de dagelijkse arbeid, terwijl hij de wereld veroordeelde.

Hij was een prediker van de gerechtigheid die door het geloof is. Het geloof in een God, die in de wereld werd geloofchend. In plaats van troost en rust te vinden na moeite en leed, zoals zijn vader Lamech verwachtte, was het voor hem hard werken om troost en rust te bereiken en om de wereld te veroordelen, waarop de vloek van God rustte. Geduldig werkte hij door. En het geduld deed zijn volmaakte werk, hoewel wij later in zijn geschiedenis zien dat zijn natuur het tegendeel verraadde.

Om troost en rust in een boze wereld te ervaren, moet ik geduldig de naam van God en Zijn waarheid vasthouden. Wij stellen ons soms een goed en waardig doel voor ogen, maar weten niet hoe moeilijk en lastig het pad is waarlangs het bereikt moet worden. Dat Noach tot troost en rust moest zijn wat betreft het werk en de arbeid van de mens, was zeker juist. Maar Lamech heeft dat nooit gezien. Hij zag het wel geleidelijk verschijnen, maar door de moeilijkheden die ertussen kwamen bereikte hij het doel niet.

Ondertussen getuigde Noach geduldig van het onderscheid dat de kinderen van God behoort te kenmerken: *'Door het geloof heeft Noach, toen hij een goddelijke aanwijzing ontvangen had over de dingen die nog niet gezien werden, eerbiedig een ark gereed gemaakt tot behoudenis van zijn huis, waardoor hij de wereld veroordeelde en een erfgenaam werd van de gerechtigheid die naar het geloof is'* (Hebr. 11:7). Hij bereidde een ark tot redding van zijn huis, en hij veroordeelde de

wereld vanwege het ongeloof en de loochening van God. Doordat hij een geduldige dienstknecht was, kwam er troost voor zijn eigen huis door de arbeid waarmee hij de wereld veroordeelde wegens hun onwetendheid van God.

God eert altijd de dienstknecht, die Hem eert. *'U hebt Mijn woord bewaard en Mijn naam niet verloochend (...). Ik zal maken dat zij komen en zich neerbuigen voor uw voeten en erkennen dat Ik u heb liefgehad'* (Openb. 3:8-9). Wanneer God en Zijn waarheid (voor zover geopenbaard natuurlijk) hun invloed op het geweten van de mens hebben verloren, is het enige middel tot herstel met nadruk te verklaren: *'God is waarachtig en ieder mens leugenachtig'* (Rom. 3:4). Ik wend mij af van de mens om te getuigen van de waarheid van God. Het geweten kan niet worden gezegend als God niet naar waarheid wordt voorgesteld. Als de waarheid struikelt op de straat, dan moeten wij strijden voor de waarheid (Jes. 59:14). Evenals de grote Strijder, die in de wereld kwam om van de waarheid te getuigen (Joh. 18:37).

Na jaren van strijd en arbeid bevond Noach zich in de ark. Soms wordt een voortreffelijke eigenschap, waarvan wij veel nut hebben gehad, overbodig en daar lijden wij onder. Noach werd ongeduldig en wilde de ark weer verlaten, nadat hij zijn taak had volbracht. Nergens wordt ongeduld of eigen wil zo openbaar als hier. Noach was een getuige van het vasthouden aan de gedachten van God, in contrast met de eigenzinnigheid van de mensen om hem heen. Hij werkte heel lang om de ark te bouwen, maar nu werd hij in betrekkelijk korte tijd ongeduldig en wilde de ark zo spoedig mogelijk weer verlaten, nadat hij door de ark gered was.

Gods eer was gehandhaafd en Zijn waarheid bevestigd. Noach en zijn huis waren gered, maar nu wilde Noach de ark verlaten voordat het Gods tijd was. Het is moeilijker op een zegenrijke plek te blijven dan die te bereiken. Want er zijn veel verkeerde dingen die ons kunnen afleiden, als wij geen doel hebben. Als wij niet tevreden zijn, als wij niet bezig zijn met Gods rijkdommen en niet met Hem deelhebben aan de vreugde van Zijn hart en Zijn welbehagen, dan zullen 'de uien en knoflook' van de wereld onze aandacht trekken.

Iemand die gered en gezegend is, loopt meer gevaar afgetrokken te worden, dan iemand die onwetend is. Dan werkt de eigen wil en het is de rust die de vrijheid geeft aan zijn geest om zelf dingen te gaan zoeken en eigen plannen te maken. *'En hij liet een raaf los, die heen en weer bleef vliegen totdat het water van boven de aarde opgedroogd was'* (Gen. 8:7). Deze losgelaten raaf, die heen en weer vliegt, is een passend symbool van de rusteloosheid van onze ongeduldige geest.

De duif leerde Noach een andere les. De raaf toonde hem de echte oorzaak van eigenwilligheid. Eigenwilligheid is als een hond die heen en weer zwerft, maar nooit voldaan is. Noach had zelf daartegen gestreden. De duif zegt hem echter dat hij

geduld moet hebben. Hoe vernederend is het als we berispt worden door zwakke, vriendelijke woorden van liefde! De duif had een huis in de ark. Waarom Noach dan niet? De tweede keer kwam de duif terug met een vrede-stak, zodat hij niet alleen moest toegeven, maar het geduld een volmaakt werk moest hebben (Jak. 1:4). Hem ontbrak niets. Het olijfblad sprak van de volheid van zegen die zijn deel was. En toen de duif weer wegging, mocht ze buiten blijven. Noach had het onderwijs begrepen, en hij mocht op de nieuwe wereld beginnen en daar laten zien dat hij waardevolle lessen had geleerd. Hij kon de ark verlaten als een overwinnaar en trouwe dienstknecht, en God verheerlijken in zijn nieuwe positie op aarde. God was verblijd. Het getuigenis was hersteld en daardoor was er toenemende zegen voor de mens.

Maar hierna begon Noach rust en troost te zoeken voor zichzelf. Genoegens namen de plaats in van geduld (Gen. 9:20). Dit brengt de zwakheid van de grootste dienstknechten van God aan het licht, zodra zij hun eigen rust en gemak zoeken. Gedachten die heen en weer zwerven als de raaf, terwijl wij omringd zijn door grote moeilijkheden, vertellen ons wat onze neiging is. Maar wanneer wij het goed hebben en neerzitten om ervan te genieten, dan komt onze zwakheid openbaar. Hoewel God ons lang verdragen heeft, moet Hij ons deze les leren. Als ik mijn zwakheid verraad, leer ik in de overdaad van het genieten hoe zwak ik ben. Op deze manier leerde Noach hoe zwak hij was na zijn onzelfzuchtige dienst, en met deze waarschuwing eindigt zijn geschiedenis.

Bron: Noah; Discipline in the school of God (page 23).